

DALJINA JE KRIVA ZA SVE

“Upoznala sam ga na čudan način...Bilo je to preko društvene mreže... Iako se nismo poznavali, iako se nikada nismo videli, bio mi je bliži nego iko drugi, bliži čak i od onog koji je preko puta mene...U njemu sam videla nešto što se ne može iskazati rečima... Razdvajalo nas je hiljade i hiljade kilometara, ali ja sam odlučila da zbog njega pređem svaki kilometer, ma svaki centimetar iako bi me to kostalo mnogo čega. Jednostavno sam takva, nametljiva, pomalo dosadna, diskretna, ali znam da volim. I spremna sam da se borim za to što volim, pa makar preći i ceo svet da bih bila srećna. Ništa nije vredno ako nisi srećan!”

...

Probudio me je alarm koji me je izbezumio. Toliko sam bila umorna da nisam mogla da ustanem iz kreveta i da ga isključim pa je mama, nakon tog nekog dužeg perioda oglašavanja alarma, uspeła da uleti u sobu i da počne da viče na mene..

“Još uvek nisi ustala?! Šta čekaš!? Da neću možda ja da idem na predavanja umesto tebe?! Ustani odmah i da si se za 5 minuta pojavila dole na doručku!”

Konačno je izašla i zalupila vratima. Nakon tog nekog razvlačenja po krevetu namolila sam sebe da ustanem i isključim alarm. Sela sam za lap-top da proverim mejl i da vidim šta to ima novo u virtuelnom svetu. Listam početnu stranicu. Uhh, mislim se, 21. vek je i ono što se nije slikalo i objavilo kao da se nije desilo! Jao! Evo je ova Nataša. Opet je izbacila sliku sa onom Nedom. Okej, znamo da ste lepe i sve to stoji, ali zasto 5 zaredom u minutu? A sada dosadno, dosadno i opet dosadno.. Da proverim inbox... Milica, Monika, Tanja i Nikola... Milica, Monika i Tanja su moje najbolje drugarice. Znamo se još od 1. razreda osnovne škole i nerazdvojne smo, a Nikola... Njega ne znam kako bih mogla da nazovem... Nikola i ja smo se upoznali preko mejla, slučajno mi je poslao poruku i onda smo tek tako počeli da četujemo o svemu, o životu, o muzici, o tome kako se svet promenio, o istorijskim događajima i tako sve do kasno u noć... Uvek smo pronalazili neku temu za razgovor i baš smo se zbližili. Znao ono, imate poverenje u nekog kog nijednom niste videli u svom životu, a u onog što vidate svakog dana, nemate nimalo poverenja? E, tako je bilo između mene i Nikole. Znali smo se godinu dana preko mejla, zbližili se, ali.... Problem je bila ta daljina među nama. Te brojke koje su nas razdvajale... Puno cifara je tu bilo... I mogu vam reći da sam ga volela.....

A sada bismo mogli da se vratimo u realnost.

Odgovaram Nikoli na poruku, a zatim čujem mamu kako mi dovikuje ‘Ana, odmah silazi!’.

Zaklopila sam lap-top i sišla. Na stolu me je čekao doručak, a za stolom mama i tata. Imali su čudan izraz lica. Kao da hoće nešto da mi kažu, ali se posmatraju i sprečavaju jedan drugog u tome. A zatim mama, posto žene nikada ne mogu da ćute, ispusti tihi jecaj.

“Da li je sve u redu?” – upitala sam .

Tata me je čudno pogledao, a onda pognuo glavu I rekao: ‘Ana, mama i ja više ne možemo da funkcionišemo zajedno tako da...’

Prekinula sam ga,ustala i odjurila nazad u svoju sobu.

Skočila sam na krevet i dohvatila lap-top da proverim da li je Nikola aktivan,pa sam mu pustila poruku:

A: ‘Hej, jesi tu?’

N:‘Eeej, jesam,šta ima?’

A: ‘Ništa, nego..Imam nešto da ti kažem..’

N:”Da, reci?”

A:”Mama i tata će se razići a ja ne znam kako ću da prihvatim to”

N:‘Uh..Nije to lako, znaš, nijedna veza nije idealna, niti brak...Dovoljno si zrela da prihvatiš tako nešto.’

A:‘To je tačno, ali jedinica sam. Kako bi bilo bolje da imam nekog pored sebe, da me sad, kad mi je najteže zagrlj i ne pusti...’

N:‘Evo ja sam tu,barem mentalno ako ne fizički...’

A:‘Jesi, preko 4800km...’

N:‘Nećemo o tome.A sada idi u školu pa mi piši kad se vratiš.’”

A:‘Važi, see you.’

N:Čujemo se.

Ostavila sam lap-top i krenula u školu.

-Danas samo 8 časova, uff ‘samo’

14:33

Čas anatomije, dosadno, dosadno i opet dosadno... Ne slušam profesorku, mislim kako bih i mogla pored ovoliko drugih misli? Gledam u sat na zidu i očima pratim pomeranje kazaljki. Nije mi ni do čega. Posebno ne sada...

...

19:30

Škola konačno gotova! Konačno sam se izvukla iz ovog zatvora za učenike. Sad pravo na stanicu da uhvatim neki bus i odem kući.

U autobusu sam se zadubila u svoje misli, nisam ni primetila koliko je vreme brzo prošlo...Kada sam stigla kući, otišla sam u svoju sobu i odmah se bacila na krevet. Nastavila sam svoje razmišljanje iz autobusa.

Razmišljala sam o Nikoli. Zašto nije bliže? Zašto nije pored mene kad mi je najteže? Kad bih samo mogla da ga vidim na sekund, da ga zagrlim i više nikad ne pustim....Bože Ana! Šta to pričaš? Badalaštine! Osim ako.... Da... Desilo se... ZALJUBILA SAM SE...

...

-Ustala sam u gluvo doba noći. Bilo je oko 4:30 kada me je probudila mučnina u stomaku. Nisam zaspala do 7. Sledećeg dana nisam otišla u školu, jer je mučnina još trajala.Ostala sam sama kod kuće i odlučila da prespavam ceo dan, ali mi se nije dalo. Uzela sam lap-top da se javim Nikoli.

A: "Dobro jutro! Možemo li da popričamo?"

N: "O, pa ko se to nama probudio?"

A: "Hm, pa ja. Nego moram nešto da ti priznam, ne znam kako ćeš da reaguješ na to, ali vredi pokušati.."

N: " Da? "

A: " Posle ovolikog dopisivanja, posle million uspona i million padova, posle svake utehe, svake svađe i svakog pomirenja... Shvatila sam nešto... Značiš mi... Da, dobro si pročitao, značiš mi, na neki način...."

N: "Ana, ti znaš koliko smo daleko... Znaš da bi nas ta daljina ubijala... Da bismo bili slomljeni oboje... Ali neću da te razočaram... Hteo sam večeras u ponoć da ti javim, ali možda je baš sad pravo vreme... Moji roditelji dolaze u Beograd na par sati... Mogu i ja poći sa njima, mada sam to i planirao..."

A: "MOLIM? MOLIIIIIIIIIIIIIIIM? KAKOOO SAM SREĆNAAAAAA! KAAAAD?"

N: "Sutra..."

A: "AAAAAAAAAAAAAAA! ČEKACU TE NA AERODROMU ! KADA TI JE LET?"

N: "Stižem u 4 popodne u Beograd, budi na aerodromu, očekujem te. "

NEMA ŠANSE! NE VERUJEM ! NIKOLA? JA? U BEOGRADU? ZAJEDNO? O OVOME SAM MOGLA SAMO DA SANJAM! MORAM BRZOM BRZINOM DA JAVIM MONIKI, MILICI I TANJI!

A,M,M,T: DEVOJKE, KAŽITE DRAGIČKA!

Nasše pričanje se tu odužilo, večer je polako padala, a ja nisam znala šta ću od sreće! Mislila sam da možda ima nade da mi se život preokrene.. Hmm... a šta ako pođem sa njim u Ameriku? Ma ne lupaj gluposti Ana! To je nemoguće, ustv... ma ipak je nemoguće....

Sutradan: 12:00

Konačnooo je došao taj daaaan! Ne mogu da verujeem ! Uzbuđenaam ! Uhhh, on je sad u putu, znači za 4 h moram biti na aerodromu, znači JOS SAMO 4 SATI I BIĆE TU PORED MENE ! Dobro Ana, smiri strasti... Idem da vidim šta ima u frižideru....

15:30

Pošla sam na aerodrom, noge mi drhte, a srce lupa kao švajcarski sat.. Jos koji trenutak.... Da mu objasnim.... Da konačno ukapira.... Da ljubav ruši sve granice.... Da je razdaljina nebitna.... kada se sretnu srodne duše....

16:00

Došlo je to vreme... Čekam ga na aerodromu, avion je sleteo... Treba da naiđe svakog trena.... Ja, kao po običaju panicing. Uff, šta ću, takva sam... Čekaj, eno ga, nema šanse, da li je to stvarno on? Da li je ovo stvarnost? Uštinite me! Da, on je.... Nosio je buket ruža i kretao se ka meni... Zaletela sam mu se u zagrljaj...

